

men med kliniske erfaringer, herunder undertegnedes egne interviews med pædofile mænd (ikke offentliggjort endnu). Kort fortalt tyder disse erfaringer på, at disse faste og mere eller mindre ensidige pornokunder er mænd med pædofile tilbøjeligheder, der på denne måde helt eller delvis formår at tilfredsstille et påtrængende seksualbehov der har småbørn som objekt – oftest enten drenge eller piger, i sjældnere tilfælde både drenge og piger.

Inden vi nærmere uddyber det her antydede tema skal det sluttelig tilføjes, at der formentlig findes yderligere en lille kategori af kunder, der køber børneporno i et vist omfang sammen med adskillige andre former for pornografi, »afvigende« såvel som mere »normal«. Der er tale om en gruppe personer med et meget kraftigt seksualbehov kombineret med en alsidighed, der vel kan have udviklet sig med årene. Man kunne kalde denne kategori for polyseksuelle.

Virkninger

Blandt de mangeartede virkninger der kunne diskuteres i forbindelse med udbredelsen af børneporno, vil jeg i det følgende holde mig til de to, der må formodes at være mest relevante for vurderingen af om reproduktion og udbredelse af børnepornografi bør kriminaliseres, nemlig de mulige skadevirkninger for de børn der medvirker ved optagelserne, samt virkningerne af skadelig eller gavnlig art på brugerne af børneporno.

De mulige skadevirkninger på børn som følge af medvirken ved pornooptagelser er mig bekendt aldrig blevet undersøgt. Man må her formentlig nøjes med at holde sig til den foreliggende viden om virkningerne af seksualkriminalitet overfor mindreårige. Der findes et ret betydeligt antal kriminologiske, psykologiske og retsmedicinske undersøgelser af denne art, heraf en del danske (cf. Tolstrup, 1969; Voigt, 1972 samt et sammenfattende arbejde af Carstensen, 1973). Meget summarisk kan disse undersøgelser sammenfattes derhen, at vel forekommer der psykiske skader som følge af seksualkriminalitet overfor børn, skader der selvsagt bl. a. afhænger af overgrebenes grovhed og varighed, offerets alder, relationen mellem offeret og gerningsmanden m. v., men generelt set må det siges, at (1) varige psykiske skader opstår

som direkte følge af forbrydelsen kun hos børn der i forvejen er disponerede herfor personlighedsmæssigt såvel som miljømæssigt (altså, populært sagt, mest udsat er børn der i forvejen er nervøse, og som er overladt til sig selv), (2) skaderne opstår *indirekte* i højere grad på grund af *følgerne* af forbrydelsen end på grund af denne i sig selv (altså, politiafhøringen, forældres og andres forskrækkelse eventuelt moralske afstandtagen, mistro etc.). Man kan af disse undersøgelser direkte konkludere, at jo mindre hændelsen dramatiseres, jo mere den afdramatiseres, desto større chancer har barnet for at slippe nogenlunde eller helt uskadt gennem overgrebet.

Da risikoen for skade aldrig kan udelukkes, uanset hvorledes man forholder sig, vil det selvsagt være at foretrække hvis det var muligt at undgå disse forbrydelser, og dette, såvel som de konklusioner der er nævnt ovenfor, gælder formentlig også for flertallet af kriminelle porno-optagelser med mindreårige. Spørgsmålet er imidlertid om en kriminalisering af reproduktion og udbredelse af børneporno-optagelser ville have en sådan reducerende virkning. Hvis dette ikke er tilfældet, risikerer man gennem en kriminalisering netop at fremme den skadelige dramatisering af hændelsen. Dette vender vi tilbage til.

Hvad angår indflydelsen på køberne/brugerne af børneporno har det været hævdet, at der sker en gradvis forgrovelse af pornobrugerens sjæleliv med det resultat at de kan finde på at begå de handlinger, de ser afbildet i pornografien, f. eks. børnepornoen. Teorien om den gradvise forgrovelse, der medfører at der skal stadigt krassere og mere afvigende billeder til for at skabe den fornødne tilfredsstillelse, er bl. a. baseret på en fejlfortolkning af det forhold, at der er sket en gradvis forgrovelse af pornoen i årenes løb. Den kendsgerning at en stedse større del af pornografi-produktionen og hermed udbuddet i porno-butikker udgøres af stedse grovere og mere afvigende pornografi tages som udtryk for at der sker denne tilvænnning, der har sin parallel i brugen af narkotiserende stoffer som heroin og amfetamin. Forklaringen er en ganske anden: At der, som omtalt i indledningen, først efter et par års forløb begyndte at fremkomme egentlig »afvigerpornografi« i butikkerne skyldes naturligvis at producenterne havde travlt med at imødekomme det